

GOIGS A LA VERGE DE NURIA (Joan Maragall)

Verge de la vall de Nuria,
voltada de soletats,
que immovil en la foscuria,
i en vostres vestits daurats,
ohiu la eterna canturia
del vent i les tempestats:
Verge de la vall de Nuria,
a Vós vénen les ciutats.

Vers Vós avancen incertes
per les altes quïetuts
i els camins desconeguts
de les grans serres desertes.

Troben rius que naixent van
en els regnes dels pastors,
i remats esquellejant
lentament pasturadors.

Van pels cims celestials
sobre les montanyes nues...
Les congestes brillen crues
am blancures immortals.

Van per augustes carenes
hont del buid amb els afanys
troben, abocant-s'hi apenes,
al fons de les valls serenes
les mirades blavoses dels estanys.

I del vent sota la furia,
menys-preuhador dels sentits,
amb els sentits desmaiats,
se'n baixen a la foscuria
de la vostra vall de Nuria
voltada de soletats.

Aquí'ns teniu, Verge tosca,
vagament cercant redós
en el clos misteriós
de vostra capella fosca.

Cau la nit per tot arrèu.....
nostre cor torna's psalteri

pressentint el sant misteri
tremolós de vostra veu.

Per què'ns mirèu, Verge santa,
amb aquests ulls tant oberts?
Donèu-nos l'esgarrifança
dels vells miracles complerts!

Castiguèu nostre sentit
am tant d'oblidades febres!
Dèu ànima a les tenebres!
Dèu-nos la fe de la Nit!.....

Que demà, quan surti el sol,
tornarèm a pendre'l vol
per les serres encantades,
i els camins de les cascades
seguirèm de sol a sol.....

Les cascades, que s'estàn
allà lluny canta que canta,
tot trenant y destrenant
llur blancura ressonanta
sobre'l negre mur gegant.

Copsats per negres alçaries,
aixordats de la remor,
anirèm avall com l'aigua
per les goles solitaries
plenes d'abims y frescor.

Quan a l'última portella
tot el cel s'aixamplarà,
amb alegria novella
veurèm la plana més bella
i la verdor que s'hi fa.

. . . . .
. . . . .

A l'hivern, quan neva i plou,
i la ciutat se remou
brillant d'insomnis i furia,
nostres ulls enlluhernats
veuràn, allà en la foscuria,
l'immobil Verge de Nuria
voltada de soletats.